

2015. augusztus 22.-25.

Ha Cambridge Bay-beli tartózkodásunk napjait tömören akarnám összefoglalni, akkor a következőket írhatnám: Ennyi port még sehol nem nyeltünk, Ennyi kedves és segítőkész emberrel még sehol nem találkoztunk és Ennyiszor még sehol

nem változott meg az, hogy mit is csinálunk a továbbiakban. El is határoztam, ha valaki legközelebb megkérdezi, miért épp a világnak ezen a tőlünk nagyon idegen és hideg részén hajóznak - ami lássuk be nem épp a szokványos vitorlázási célpont - akkor azt mondom: „Mert ennyi kedves, önzetlen és segítőkész emberrel sehol máshol nem lehet találkozni!” És ez a szín tiszta valóság! Itt nem turista az ember, akiről megpróbálnak még egy bőrt lehúzni, hanem UTAZÓ, VÁNDOR, aki számukra öröm és érdekesség. Abban segítenek, amiben csak tudnak. Bárki, akinek feltettünk egy kérdést azonnal gondolkodásba, vagy bősz telefonálásba kezdett, csak hogy a problémát megoldja. Ezt gyakran kérni sem kellett. Mikor Zoli a vizes kannákkal sétált az utcán, egy autó megállt mellette, kérdezte, hogy vízre van-e szüksége. Zoli azt válaszolta, hogy igen. A férfi intett, hogy szálljon be, elvitte autóval a régi katonai bázisra –ahol csak Ő szállhatott ki, Zolinak az autóban kellett maradnia- megtöltötte a kannákat majd vissza is hozta Zolit kannástól a hajóhoz. Csak úgy, jófejségből! Ezen már csak egy Cory nevű fiatalember tett túl. Zoli és Csenge épp egy esti meghívás helyszínére felé gyalogoltak (ebből a vendégségből tudták elküldeni az első Hajónaplókat) amikor az utcán megszólította őket Cory. Rögtön meg is hívta az egész családot, hogy tussoljunk nála, használhatjuk az internetet, no meg egyébként is szívesen látna vacsorára. Így lettünk másnap este vendégei egy finom rénszarvas sültre. Cory, -akinek egyébként öt gyereke van- a következő napokban olyan önzetlenül segített nekünk, amire tényleg csak a legjobb emberek képesek. Akitől nem kell kérni semmit, mert Ő már kitalálta, mire lehet szükséged, s inkább csak elfogadni volt nehéz. Hogy mire gondolok? Ajjaj... Például amikor kiderült, hogy az eredeti terveinkkel ellentétben tovább mennénk nyugat felé, felajánlotta, hogy felhívja az amerikai követséget, nem kaphatnánk-e vízumot ilyen esetben. Ja, és oda adta a mobil telefonját, használjuk azon keresztül nyugodtan az internetet, majd eljön érte kajakkal az indulásunk reggelén. Az ilyen dolgok megpuhítják az emberek lelkét.

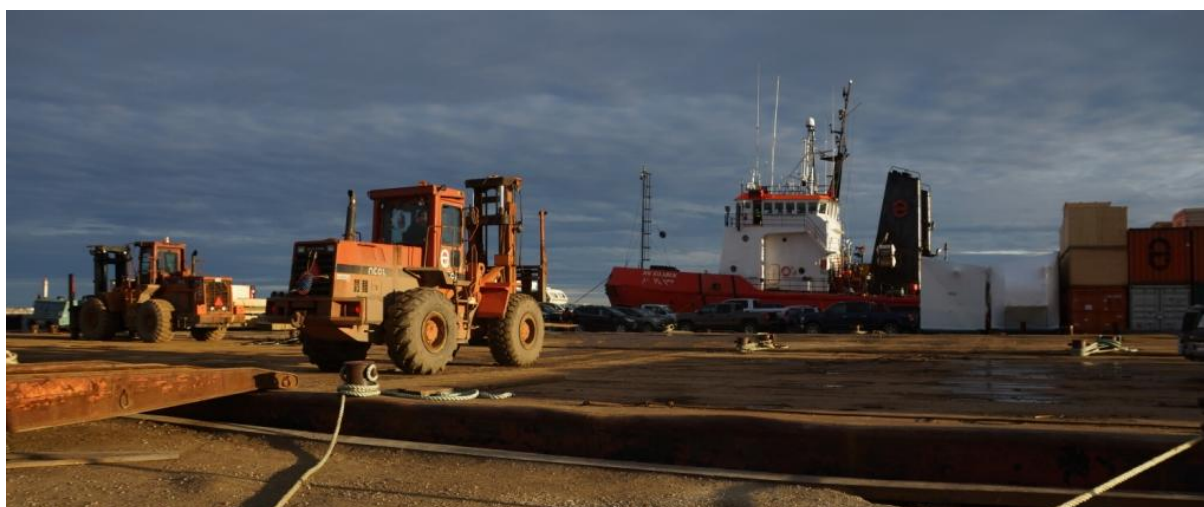
De nézzük az utunk folytatásának lehetséges forgatókönyveit:

A. Itt maradunk Cambridge Bay-ben, hisz ez volt az eredeti tervünk és itt biztosan ki tudják venni a hajót. Ez a legfontosabb szempont, de elég korán értünk ide, mehetnénk tovább is. Ha tovább mennénk, tényleg elmondhatnánk, hogy megcsináltuk az Átjárót, és ez nagy vonzerő.

B. Indulunk tovább, de hova és hol hagyjuk akkor a hajót?

- Tuktojaktukba, de ott – mint megtudtuk - nincs városi daru, ami ki tudná venni a Maia-t.
- Inuvikba, de akkor fel kell hajózni a Mackenzie folyón, amihez nincs térképünk. Később kiderült, hogy nem is ez a legnagyobb probléma, mert a folyó max. 1,2 méter mély mi pedig 1,8 métert merülünk, tehát nem is tudnánk felhajózni a torkolaton.
- Nome-ba, de az már Alaszka és nekünk nincs USA vízumunk. Ha lenne internetes regisztrációnk az se lenne elég, mert nem „tömegközlekedéssel” érkezünk, a kiutasítást pedig nem akarjuk megkockáztatni. Nome ezen kívül rettentő messze is van, Tuktoyaktuktól még kb. 1300 mérföld. A többi hajó (Sow Dragon2, Bagheera) különböző kötelezettségeik miatt nagyon sietnek, nekünk meg legalább rádiózási távolságban kellene maradnunk velük, hogy legyen időjárás jelentésünk. Azonban mivel nekünk nem csak a kommunikációs rendszerünk nem működik, hanem az automata kormányunk se, így kézzel kellene végig kormányoznunk ezt a távot is. Mi azonban nem sietünk sehová, és Alaszkából is többet szeretnénk látni, mint egy távoli elmosódott partot.

Így szólt az összegzés, ám mire minden információra szert tettünk eltelt vagy 3 nap. Ez alatt a 3 nap alatt nyeltük egyébként a legtöbb port, ha nem is egész életünk, de az út során biztosan. Ezekben a napokban érkezett meg ugyanis az az éves készlet, amit hajóval hoznak a településre. Ami most nincs itt, az majd jövő ilyenkor jöhet legközelebb, kivéve persze a romlandó árukat, meg az apróbb dolgokat, amik repülővel érkeznek. Ezt természetesen tükrözi az árak színvonala is. De itt most aztán jött minden: személyautók, tartályautók, traktorok, óriási konténerek.....Hatalmas targoncákkal éjjel-nappali váltásban pakolták, amíg ki nem rakták az összeset, majd elkezdték bepakolni az elszállítandó dolgokat, persze az is eltartott egy darabig.

Cambridge Bay egyébként – helyi viszonylatban - elég nagy település a maga 1500 fős lakosságával, és található benne néhány nagyon érdekes épület.

Itt a vadászat nem valami úri sport, hanem az élelemszerzés egyik fontos része. Az igazsághoz persze az is hozzátartozik, hogy van a településen 2 nagy supermarket, amelyekben meglepően széles a választék. (Főleg Resolut-hoz képest, bár az ottani lakosság csak 246 fő.)

Az alábbi épületen pedig annak a hajónak a képe látható („St. Roch”), amely elsőként jutott át az Északnyugati Átjárón ellenkező irányból, tehát nyugatról-keletre hajózva, 1942-ben. A hajón a kanadai királyi lovas rendőrség tagjai teljesítettek szolgálatot. Amundsen első útja egyébként 1903 és 1906 között volt. Ő, társaival együtt 2 telet is befagyva töltött az Átjáróban mire meglegelte az átvezető utat.

A sok bizonytalanság után végül az áruszállító uszályokat mozgató tolóhajó másodkapitánya, Dan volt az, aki megtalálta számunkra a legjobb megoldást. Tuktoyaktukban van ugyanis egy szállítmányozó cég, az NTCL amelynek van egy mobil daruja. Fel is hívta gyorsan a főnököt, hogy vállalnák-e a Maia hajónk partra tételét. Egy kis telefonálgatás oda-vissza és megszületett a válasz: IGEN! Szóval mehetünk tovább Tukba. Ez aztán a jó hír! Az indulás előtti este még átálltunk egy belső öbölbe, hogy megnézzük a Maud nevű hajó roncsát, amelynek éppen a kiemelése folyik. Ezt a hajót Amundsen építtette a második északi útjához, majd a tulajdonosváltás után kereskedelmi hajóként itt süllyedt el Cambridge Bay-nél. A munkálatok elég lassan folynak, a kiemelést már tavaly elkezdték, és leghamarabb jövőre fejezhetik be. Így tudják biztosítani, hogy a viszonylag jó állapotban maradt fa ne sérüljön tovább. A kiemelés után hazaszállítják Norvégiába és múzeumba kerül. Mint megtudtuk, ez nem állami projekt. Magán emberek és cégek adják rá össze a pénzt.

